

حق اعتراض باید به رسمیت شناخته شود

حسین نورانی نژاد

زمینه‌های لازم برای تحقق وعده اصلاح و تغییر چیست؟

مدتی است که از اعتراضات خیابانی خبری نیست و به نظر می‌رسد از مقطع حساس کنونی در این باره عبور کرده باشیم. در نتیجه وقت مناسبی است که تکلیف اعتراض و اغتشاش مشخص شود و مسوولان کشور که در این مدت بارها بر پذیرش اعتراض تاکید داشتند، ادعای خود را ثابت کنند.

1) يك راه برای طی این مسیر تازه، آزادی تشکیلیابی و اعلام موضع جمعی است. یعنی از این پس شاهد فعالیت آزاد احزاب و جبهه‌ها و سندیکاها و گروه‌های متشکل در بین مخالفان باشیم، در واقع گروه‌ها و تشکلهایی که هنوز مجوز اخذ نکرده‌اند به راحتی و به سرعت مجوز داده شود و قوانینی که این حق را محدود به قشری خاص با باورهایی محدود و خاص کرده، اصلاح شود. به عبارت روشن‌تر، برای همه افراد، فضای امن و قانونی برای این هدف ریل‌گذاری شود. اما به میزانی که این آزادی سلب و مقابله سنگ‌اندازی شود و تشکلهای نتوانند دیدگاه‌های انتقادی خود را به راحتی و با صراحت بیان کنند، بابت انتقادات خود تهدید شده یا به دردسر بیفتند، یعنی وعده‌های ارایه‌شده طی این مدت مطلقاً صحت نداشته است و حق دوگانه‌سازی بین اعتراض و اغتشاش را ندارند.

دوم، آزادی بیان در رسانه‌ها و فضای مجازی و تریبون‌هاست. متولیان باید بدانند قرار نیست در این فضاها حرفی زده شود که تمام و کمال مورد رضایت آنها قرار بگیرد.

تنها محدودیت‌هایی چون افترا و توهین و دعوت به خشونت و مواردی از این دست، آن هم ذیل قوانینی شفاف و غیرقابل تفسیر و غیر تبعیض‌آمیز است که می‌تواند محدودیت‌های حاکم بر اینگونه اعتراض‌ها باشد. اما صدر تا ذیل سیاست‌های کشور، عملکرد مسوولان، قانون اساسی و قوانین عادی قابل نقد و اعتراض هستند و هیچ‌کس مصون از نقد نیست. قبول؟

